

İmza İsimsiz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Temmuz 2019

Devre arası ömrün.

Sükûttan bir hale yaralı şafak, hazan mahsulü ölümsüzlüğe delalet yazma coşkusunun aslında içimdeki yarayı d/ağladığı.

Bir redif; bir satır; bir nokta ve devasa bir sessizlik kopacak fırtınaya zemin hazırlayan.

Süregelen ne ise eklentiler tetikliyor varlığı.

Gün kapıda lakin karanlık geçit vermiyor ışıyan güne bile hicveden bir karaltı adeta tekne su alırken yağan rahmeti de geri savuramıyorum ve esefle sevmeye yeltenirken kendimi kopuyor kıyamet.

İlla ki varlığıma rest çekecekler ve iyi ki varla yok arası bir ambiyans sözcüklerin donduğu; hayatın askıya alındığı ve alıntı mahiyetinde söylemler reşit bir ergen gibi ya da çocuk kadın çocuk gelin ve erkeklerle kadınlar arasında resmi geçit yapan çocuksa hüznler çocuk kalmanın da külfeti ve her nasılsa kendimi kendime yanlış tanıtanlardan yana iken derdim.

İfa etmekle inkâr etmek arasında bir seçim mi mecbur kılındığım?

Yetemediğimin bilincinde kendime yaptığım inanılmaz bir baskı/basınç nihayetinde iç basıncın da devreye girmesi ile kendimi kaybettiğim bir yirmi dört saat yine de zor değilmişçesine o son yirmi dört yılı hesaplıyorum saat bazında ve her yıl bir saate denk düşüyor.

Yaşımın ne önemi var ki ya da yaş addedilen bir zaman kaybı iken doğurgan bir fasıla da nasıl oluyor da yitip gidiyorum?

Bir telefon trafiği ve iç sesin bastırıldığı.

Bir hitabet.

Bir koruk sancı.

Bir rehavet çöreklenen aslında asil bir sessizliğin nihayetinde en yüksek rakıma ulaşmış da ılgılığını duyurduğu.

Ve yine Rabbin tecellisi ile yirmi beşinci saatte az da olsa yola girmişken hayatın seyri.

Açlığın toklukla mukayesesı.

Ah, zavallı çocuk!

Yalın bir ihtiras bedenlerden sızan ve irin misali evreni acıtan aslında her duyarlı insanın kendisini sorgulamasına vesile.

Bir tebessüm dilerken şakıyan rahmetin aslında şakırdadığı bir med cezir ve tüm kifayetsizliğin sıradanlığında sıra dışı bir sunum güne hükmeden.

İç ses.

İç basınç.

Şarlatan bir rivayet ne de olsa muadili ölüm ve kaçış.

Hizaya getiremediğim evrenin beni kendimden ettiği ve elbette tek suçlu ben iken ve illa ki suçumu itiraf edememenin ön sözünde nefrete odaklanan benlik sadece ve sadece kendinden nefret eden ve kendinden mesul.

Bir gölge bile ağırlığını koymuşken.

Süt liman bir tefsire özlem duyup da karmaşanın fitilini ateşlemişken ve dağ dağa küsüp de araya nice dağ girmişken ne de olsa dağın haberi bile yok küskün arkadaşından.

İzafi midir tüm olup biten ya bedenimde hâsıl olan o değişim ve sancı ve şimdi muhatap kıldığım kendimle hesaplaştığım bir günün ertesi şaibeli bir izleyici olarak oturmuşken koltuğa ve duygularım arasında zap yaparken bir minvalden dahi yoksun yörüngemi de asla sabit kılamadığım.

Bir marifet belki de hüznün tavan yaptığı ve de tek açıklama getiremezken her ne hikmetse her şey yolundaymışçasına bir sürahi soğuk su içtiğim üstüne tüm olup bitenin.

Pervazında şeritlerin.

Şerit değiştirene göçmen kuşların ne de olsa konacakları bir yükseklik yok sadece Kaf dağında ölümlü beyitler ölümlülerin ağızında pelesenk olup da herkesten üstün olduğunu sanan nice zavallı fani.

Hangi karede saklı peki gerçekler ve olması gerekenler?

Hangi alt yazı anlamlandırabilir ki o yirmi dört saatin kefarecini?

Œimdi eğilip bükülmeden yeni baŒtan sarıyorum dnn tutkularına belki de türevi iken ölümün an geliyor ki ölümden beter bazen anlam bulamayıp adını dahi unutturken insan.

Kayıp giden dn ve dn ömre yayan binlerce hurafe az sonra unutup glmsemei deneyeceęim yeni baŒtan.

Adım yok madem.

Mademki bir titrim de yok...

O zaman yeniden tokalaŒalım, bayanlar, baylar.

İmza:

İsimsiz.